

Літературно – музичне вітання

«Мелодія слова у серці піснею бринить»

Мета: формувати заходи ціннісного ставлення до мистецтва і духовних надбань рідного краю, розширити літературний світогляд особистості, прилучати школярів до творчої спадщини українського народу і виховувати почуття гордості за рідний край.

Очікування: сформованість ціннісного ставлення до мистецтва і духовних надбань рідного краю, розширення культурологічного світогляду особистості, системи знань про пісенну і поетичну спадщину, почуття гордості за рідний край мистецька та поетична ерудиція і культура школярів.

Методичне: вислови про націю та пісню, виставка забезпечення літератури, виставка ілюстрацій до творів Шевченка, Лесі Українки.

Усіх гостей ми запрошуєм радо
На поетичне і радісне свято.
На ньому повести ми мову рішили.
Поезія й пісня – великі дві сили.

Запрошуємо вас у царство мудрого й красивого,
правдивого і чуйного, доброго і мужнього слова.
Поезія – це вогник, який запалює душу людини,
який схожий на полум'я свічки.

Запалюю поетичну свічку, а у ваших серцях
нехай загаряються іскорки любові до всього
прекрасного, доброго, що є в нашій мові,
української пісні

Хай палає свічка, хай палає
Поєднає нас вона в цей час.
Друзів голоси нехай лунають,
Пісня й слово хай єднає нас.

Сьогодні ми хочемо побачити на ваших обличчях щиру і ніжну посмішку.
Веселий настрій і хвилювання
Глибоку задуму і душевне переживання.
Нехай пісня з'єднає на мить наші серця, наші душі в одне ціле.

І атмосфера любові і добра запанує в залі.
Тож щиро зичимо вам
Радості і щасливих хвилин.
Поезія – це краса душі, краса любові, найвища на землі краса.
Пісня – цариця розуму, надій,
Світоч слова негасимий.
Чистий промінь наших мрій,
Стежок незвіданих вершини.

Українська пісня... То сумна, від якої на очі набігають сльози і стискається серце,
а часом бадьора, жартівлива, від якої ноги самі просяться до танцю.

Українська пісня «Моя ти доле, криниця невичерпної краси, моя святая Берегине!
Слухаєш тебе – не наслухаєшся,
Милуєшся своєю чарівністю – не намилуєшся,
п'єш твою чисту джерельну воду – набираєшся сили, мудрості й снаги.

На нашій славній Україні жила красуння.
Пісня. Батьком у неї був Народ, матінкою – Україна.
Народ був могутнім, сильним, сміливим, сміливим чоловіком. А матуся Україна –
перша красуня в світі і донька Пісня в них удалась.

Пісня. «Шумить, гуде дібровонька» (вчителі)

Україна... Рідний край. Золота чарівна сторона. Земля рястом уквітчана, калиною
закосичена, встеляна рушниками. Скільки лагідних, ніжних теплих слів придумали
люди, щоб висловити свою гарячу любов до краю, де народились і живуть.
(Шум гілля, спів пташок і на фоні звучить вірш):

Розтанула зоря досвітня,
Росою вкрилися поля,
Ласкава, щира і привітна
Лежить навкіл моя земля.
 Вона тобі не пошкодує
 Свого добра, свого тепла,,
 І щедро хлібом нагодує,
 Води хлюпне із джерела.
Для тебе цвітом зарясніє,
Птахом виповнить ліси,
Вбере долини й полонини
У квіти дивної краси.
 Твоя це мати - Батьківщина
 Твій дім з малих дитячих літ,
 Звідсіль дороги і стежини
 Тобі лежать в широкий світ.

Моя ти земле колискова ,
Моя пісенна сторона,
Моя ти доле калинова,
Як мати в кожного одна.
Краю мій коханий, щире моє слово,
Небо твоє ніжно голубе,
Рідна Україно, земле колискова,
Обнімаю піснею тебе.

Пісня про Україну. «Це моя Україна»

Ми часто, говорячи про Батьківщину, звертаємось до історії. Коли промовляє історія – байдужих немає. В ній повторюється проспіване в народних думах і піснях, передане в казках і легендах. Отже народ, Батьківщина і національна мова – речі нероздільні. І тому де б ми не були, скрізь відчуваємо поклик рідної землі. Хвилюємось аж до сліз, зачувши рідне слово....

1. На білому світі,
На чорній землі,
Є мова у квітів,
Є мова в зорі,
Є мова у бджілки,
В метелика, лісу
В букової гілки
В осінньому листу,
Та тільки тому ,
Хто цурається рідної мови,
Не промовить вона ані слова.

2. Спитай себе, дитино, хто ти є
І в серці обізветься рідна мова
І в голосі ясним ім'я твоє.
Просяє, наче зірка світанкова.
З усіх скарбів, що є в своїй землі,
Ти скарб наш вічний, українська мова
Тебе кували в кузнях ковалі,
І гартували в горнах кожне слово.

Для мене, рідна, ти ще з давніх літ,
Коли співала мати колискову,
І гріх забуть Шевченка заповіт,
Святе й безсмертне українське слово.
Коли забув ти рідну мову -
Яка б ти мова не була -
Ти втратив корінь і основу ,
Ти очухрав себе до тла.

3. Рідна мово, зелена діброво!
Чую пісню твою запашну.
Ти квітни пелюстками слова,
У морозних димах полину.

Рідна мово , росту я крізь тебе,
Крізь родовища дум і краси
Я курганом стою серед степу,
На кордоні сльози і роси.
Я прошитий травною густою,
Я промитий Дніпром до кісток.

Сьогодні ми звертаємось до Шевченка, бо Кобзар вперше звернувся до українців, як до нації, розказав їм, хто вони і чийх батьків, і на старості поставив слово. А слово житиме доти, доки житиме його творець. Все життя Шевченка взятє разом, є пісня. Він є немов великий факел з українського воску, що світиться найяснішим, найчистішим вогнем.

Вірш «Шевченку»

Писав Тарас про важку долю,
Долю сиріт і наймитів,
Як всі хотіли мати волю
Від тих панів – багатіїв.
За шматок хліба гнули спини,
Вона ж німа.
Не видасть, не продасть.
Доля дівчат для нього не байдужа;
І Марія, й Катерина, й черниця Мар'яна
Бува котра з них нездужа ,
Чи лиха зазнала –
Поет місця не знаходить,
Бере перо, пише.
Пише, плаче і не бачить,
Що сонце заходить.
Нехай плаче сиротина.
Нехай літа тратить.
Плач же, серце,
Плачте очі,
Поки не заснули.

Вітри, може і почули,
Та люди глухі.
Котрі лиха не зазнали
В літа молодії .
Малий Тарас лишився сиротою
У дев'ять літ він матір поховав
Зустрівся рано він з бідною
І дуже рано злиднів він зазнав
Та, що панам до бідної дитини.
Та, що їм там до злиднів і до сліз гірких.
Вони ж не носять латані свитини
І що їм там до тих дітей малих.
Та як не важко було жити,
Доля людська для нього не чужа
І все життя своє прожите
Стояв за люд простий, за бідняка.
Багато літ вже пролетіло,

Води чимало утекло.
Пам'ятатимо тебе, Тарасе,
І все те, що для тебе дороге було.

Пісня: Пісня про мову

Є прекрасних мов багато
Але першою, як Мати
Серед мов одна лиш ти є,
Ти велична і проста
Ти стара і вічна мова
Ти могутня. Рідна мово!
Мово – пісня колискова.

Пісня: «Колискова»

Народилось слово веселкове,
Забриніла в серці, мов кришталь,
Похрещу добром я його знову.
Хай дарує радість – не печаль
Хай грає ніжно в рідній мові
Піснею над долями летить.

Коли ти плекаєш слово
Мов струна воно бринить.
Колисково, барвінково
Рідна мова променить
Коли мовчиш, як належить
Слово чесне, як роса...
І від тебе теж залежить
Мови рідної краса.

Вірш А. Гарматюка
Заявлення директору школи
Прошу ослобонить синка,
Бо не совсем здоровий,
От ізученья языка –
Української мови.
Хоч я з села, жетя сільське -
Нужди в ней не маеш.
Зачеп ця мова для синка,
Звинить, не понимаем.
Для поступления в институт?
Работы на городі?
Вона йому ш там, ш тут
Не подобна сьогодні.
Язык англійський вчить синок –
Цей може пригодиться,
Не склучено, что прийде строк –
Пошлють і за границю.
Прошу синка ослобонить
От української мови

Від того, що его він вчить,
Он не совсем здоровий.
Застат прошоя. Ми стали жить
Тепер демократично.
Який ящик дитині вчить,
Батькам рішати лічно,
Бо вибор в нас слобод ний
К сему.

Коли забув ти рідну мову..
Коли забув ти рідну мову –
Біднієш духом ти щодня;
Ти втратив корінь і основу,
Ти обчухрав себе до ния.
Коли в дорогу, ти збирався,
Казала мати, як прощавсь,
Щоб і чужого научився
Й свого ніколи не цуравсь
Ти ж повернувсь, відступник сущий,
Прийшов під рідний небозвід,
Немов Іван непам'ятущий,
Хто твій народ і де твій рід
Не раді родичі обновам.
Чи об'ївся блекоти ,
Що ж своїм, не рідним словом
Із матір'ю говориш ти?
Ти втратив корінь і основу,
Душею вигорів дотла,
Бо ти зневажить рідну мову,
Ту, що земля тобі дала,
Ту, що не вбили царські трони,
Ту, що пройшла крізь бурі всі,
Крізь глузи й дикі заборони
Й постала нам у всій красі.

Пісня 1. Співай моє серце.
Рідна мати і рідна Україна, як багато
Спільного й неподільного цих словах. Слово «Мамо» росте разом з нами тихо, як тихо
Ростуть з нами дерева, сходить сонце, розцвітає квітка, як тихо сле веселка і гладить дитину по
голівці рідна рука.

І так же тихо воно приходить на вуста маминою усмішкою, ласкавістю її очей, ласкавістю її очей,
лагідні руки доброго серця. І в найтяжчу годину стогоном вирветься із грудей тільки одне слово:
«Мамо!» Велике найкраще слово оспіване в піснях, описане у поезіях.

Пісня «Посіяла людям»

Часто трапляються у житті і інші ситуації, коли діти забувають подякувати батькам за їхнє тепло і
ласку!

Гумореска «Мадернізована Фроська»

Не забувайте, діти, що можи і батьки дали вам життя і живуть для вашого щастя. Не задавайте їм
болю і образ.

Вірш «Летять з України ключі журавлині»

Зажурена жінка

У сірій квітчастій хустині
Вдивляється в небо –
Там хмари пливуть темно-сині.
Летять журавлята
У першу далеку дорогу,
Тихенько курличуть,
А в голосі чути тривогу.
Не падають сльози
На землю дрібними дощами,
Покриті долини
Густого туману плащами.
Прощаються птахи –
Стискається серце до болю.
Та гріє надія –
Повернутися знову весною.
Старенька матуся
На тин похилилась, ридає
Десь доня - журавка
По білому світу блукає.
Чи знайде дорогу
Назад до гніздечка, до хати?
Чи ще приголубить
Хоч раз у житті її мати?
Єдину дитину
Плекала, любила. Ростила.
Тепер дочикалась:
У рабство сама відпустила.
Якби не ті злидні
Які вже не всилі терпіти,
Чи то би хотіли
Ключами в неволю летіти?
Лишаючи сім'ї,
І рани глибокі
У душах своєї родини?
Ще нижче до тину
Припала старенька матуся.
Та бачити – навпроти
Біжить її доня – Маруся.
На жовтій голівці
Промінячко сонячне грає,
А вишні червоні
Дитина на вуха чіпляє:
«Чи гарні сережки?»-
Питає, жартує, сміється.
А мамине серце
Здається ось-ось розірветися.
«Постій моя доню,
Нехай намілююсь тобою!»
А листя багряне
Кружляє у парі з тобою.
Зняла ненька хустку,
Розсипалось срібне волосся.

Десь зникла Маруся
Все з ораним полем злилося.
- Сусідко , Галино,
Чого ти стоїш біля тину?-
В очах проясніло.
- Та я поправляю хустину,-
Всміхнулась крізь сльози,
Повільно подалась до хати.
Там зять і онуки,
Вона ж їм усім тепер мати.
Враз руку підняла,
А потім назад опустила.
Ключі журавлині
Матуся у небі хрестила:
На все Божя воля –
І двері вона зачинила,
Матуся вже в хаті,
А осінь надвір'ям гуляє,
То вітром зірветься,
То листом на землю лягає.
І бабине літо
Батьком у волосся влітає,
Якщо син чи дочка
В далекі краї відлітає.
Таких в Україні багато,
Ой, дуже багато!
Поїхали діти –
Зажурені мама і тато.
Немає дружини,
Немовби півсироти діти,-
Така Україна.
Тут правди немає де діти,
Чому ми не можем
На власній землі працювати?
Заводи і ферми
Руїнами мусять стояти?
І вік двадцять перший
Європа відважно вступає.
Чому Україна
Лиш місце під тином займає?
Чому таке горе
Спіткало стареньку матусю?
Де кинула доля
Учительку здібну – Марусю?
На всі ці питання
Тепер кожен відповідь знає:
Всі рвуться до влади
А винних. як завжди, немає.
Не плач сива ненько!
Бо стануть ключами летіти
Назад в Україну
По світу розкидані діти.

Пісня «Журавлі»

Поезію творить любов.

Все добре на землі робиться з любові – інакше світ давно б загинув.

Почуття кохання – всесильне, воно оновлює людину, робить її життя захоплюючим. Чи є на світі такий поет, який би не оспівав кохання – одне з найкращих людських почуттів? Мабуть, немає.

Щастя побачення і сум розлуки, радість від взаємного почуття і туга за нездійсненою любов'ю – усе це знаходить свій вияв у інтимній міриці поетів.

Вірш Володимира Сосюри

Чи знаєш ти світання в полі

Або в задуманих садах,

Коли об щастя мимоволі

Сіяють сльози на очах?

- Щебечуть птиці, вітер лине

Немов дитинство, дальні дні,

І кожна квітка і стеблина

До тебе тягнуться в півсні

А ти ідеш. На небокраї

Яка краса огнів сія

Й разом з природою співає

Душа закохана твоя.

А ти ідеш. На небокраї

І тільки серце б'ється дуже,

Здається, так би вічно йшов...

Якщо ти знаєш це мій друже,-

Ти знаєш, що таке любов!

Пісня «Очі сині та сині»

А як український народ любить жартувати. Ні де не обходиться без жартів.

Усмішки.

«А я молода на базар ходила»

Линуть звуки благовісні

В'ється радість, наче птах,

Наше слово, наша пісня

Залишається в серцях.

Не розгубить скарбів душі

І не зречеться маминої мови,

Бо все життя – то не лише обнови

Є в ньому біль і терни на межі.

Вона лунала в тиші урочистій

І ніжне слово брала у полон

І пестила, і ніжила в колисці

Дитячий сон.

Крилатим птахом минула в діброві

І сяйво зір тримала на крилі.

Бриніли гори рідної землі

Кружляй же завжди, пісня на орбіті

Брини й лунай в різноголоссі нот

Про рідний край, і нашу пісню в світі

Не забувай, співучий мій народ.

Велику силу має українська пісня. Учені дослідили, що ті люди які співають народні пісні, менше хворіють.

Дасть Бог і ми не будемо хворіти, бо ми – українці, любимо свій край,

народ і співаєм українські пісні.
Будемо співати, доки будем жити.

Поезія – це звучання душі, яка ніколи не буває німою.
Вона пробуджує смуток і радість. Її струни лунають у серці
кожного з нас.

Криниця без джерел - це не криниця
І колос – це не колос без зерна
Душа без пісні – що безкрила птиця
Не заспіває жайвороном вона.

І пісні кожне слово – чиста крапля срібло
А в кожній краплі діамант блищить.
І щоб не сталося з вами, люди, лиха
Нащадкам це багатство збережіть.

Пісня «Грай сопілко грай»
Ми гасимо нашу Свічку
Але нехай вогонь вашим серцець падає вічно.
Всемиловий Боже! Дякуємо тобі за все добре
Є що ти нам дав.
Нехай вас, любі гості, благословить Господь добрим, здоров'ям, довгим і
щасливим життям.
(і в нас і в вас хай буде гаразд) « зацвіла червона калина»